

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Gminy N.

przy uczestnictwie M. T., Powiatu B.- Powiatowego Zarządu Dróg w W.,  
Województwa (...) – (...) Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w K., Skarbu  
Państwa - Starosty B., R. C., Skarbu Państwa - Marszałka Województwa (...), B. T.,  
M. Z. i S. Ś.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki S. Ś.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 kwietnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zasądza  
od uczestniczki S. Ś. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii  
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej oraz na rzecz Gminy N.  
kwoty po 540 zł (pięćset czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego oraz oddala wniosek uczestnika S. Ś.  
w tym zakresie.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o  
rozgraniczenie nieruchomości oddalił apelację uczestników S. Ś. i S. Ś. od  
postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 lipca 2015 r.

Uczestniczka S. Ś. wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność w postaci naruszenia prawa własności. Ponadto, zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „czy zasada *nemo plus ad alium transferre potest quam ipse habet* ma zastosowanie również do przeniesienia własności nieruchomości na podstawie decyzji administracyjnej, skierowanej do osoby, która nie jest stroną postępowania administracyjnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania m.in. jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Jeżeli skarżąca wskazuje tę okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to powinna oprócz sformułowania tego zagadnienia, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter.

Przyczyna kasacyjna w postaci „istotnego zagadnienia prawnego” nie została w zasadzie w ogóle uzasadniona; wprawdzie skarżąca zdefiniowała problem, tak jak go postrzega, ale nie opatrzyła go żadną argumentacją jurydyczną. Oznacza to, że zagadnienie to, jako przyczyna kasacyjna określona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., nie występuje.

W logicznej opozycji do twierdzenia o istnieniu zagadnienia prawnego skarżąca podniosła też, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co zgodnie z ugruntowanym od wielu lat stanowiskiem judykatury i doktryny oznacza, iż jest uzasadniona w sposób ewidentny, niewątpliwy, „na pierwszy rzut oka” i przez to niewymagający pogłębionej analizy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.). Tezy o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego ze swej natury dogłębnych analiz, oraz tezy o oczywistej zasadności skargi, widocznej *prima facie*, nie da się zatem pogodzić.

Uzasadnienie „oczywistej zasadności skargi” jest zresztą nieprzekonujące; nie pozwala na przypisanie tezy, że zaskarżone orzeczenie jest *prima facie* błędne. Nie ma w tym przypadku żadnego istotnego znaczenia, że orzeczenie dotyczy prawa własności, korzystającego z „szeroko pojętej ochrony prawnej”, skoro nie

wykazano, a nawet nie uprawdopodobniono naruszenia tego prawa (*scil.* w sposób oczywisty).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 393<sup>21</sup> k.p.c.

aj